

Myth in Jeyakanthan's Short Story 'Agni Pravesam'

M.K. Senthilkumar*,

PhD Research Scholar, Department of Tamilology, Annamalai University, Annamalai Nagar.

Email: mgsenthilkumar27@gmail.com,

Dr. Th. Thamaraikannan**,

Research Guide, Assistant Professor & Head, Department of Tamil, Government Arts and Science College, Manalmedu.

Email: mgsenthilkumar27@gmail.com

Abstract:

After the introduction of 'Comparative Literature' in the Western literary world, various new changes occurred in the research approach. One of these is approaching literature from the perspective of other disciplines. That is, acquiring knowledge from fields like Sociology, Psychology, Anthropology, and Mythology and using them to analyze and interpret literary works. As a result, various approaches like the Sociological approach, Psychoanalytic approach, and Mythological approach have emerged and are being adopted by critics. In Tamil literature too, the trend of analyzing literature by following such approaches is now widely seen. In this context, this article aims to examine the myth present in Jeyakanthan's story, Sila Nerangalil Sila Manithargal (A Few People at Certain Times).

Furthermore, this article also analyzes how the myth about Ahalya from the story Agni Pravesam (Entry by Fire), which is part of the collection Sila Nerangalil Sila Manithargal, has been employed.

Keywords: *Jeyakanthan, Short Stories, Literature, Tamil, Sociology, Psychology, Anthropology.*

References:

1. Jeyakanthan. Sila Nerangalil Sila Manithargal. 11th ed., Meenakshi Puthaka Nilayam, 1986.
2. Thothadhri, S. Jeyakanthan Oru Vimarsanam. Annam Veliyeedu, 1976.
3. Mahadevan, Kathir. Thonmam Indhiya Purana Vagaikal Oppaayvu. Lakshmi Veliyeedu, 1989.
4. Mutthaiah, Karu. Jeyakanthan Navalgalil Paathirappadaippu. Muthumeenaal Pathippagam, 1980.
5. Rasu, Tha. Navalgalil Paathirap Padaippu. Manivasagar Pathippagam, 1987.
6. Arivazhagan, Na. Jeyakanthan Aayvadangal. Amaravathi Pathippagam, 1978.
7. Kanagaraj, S. Thonmath Thiranaayvaalar Ivar. Prem Pathippagam, 1991.

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

ஜெயகாந்தனின் அக்னி பிரவேசம் சிறுகதையில் தொன்மம்

*மே.கோ. செந்தில்குமார், முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியல்துறை,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

அண்ணாமலைநகர்

**முனைவர் தி. தாமரைக்கண்ணன், நெறியாளர், உதவிப் பேராசிரியர் & தலைவர், தமிழ்துறை,

அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, மணல்மேடு

சுருக்கம் (Abstract)

மேலைர இலக்கிய உலகில் 'ஒப்பிலக்கியம்' அறிமுகமான பிறகு ஆய்வுப் போக்கில் பல்வேறு புதிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்று இலக்கியத்தைப் பிறதுறை நோக்கோடு அணுகுவதாகும். அதாவது சமூகவியல், உளவியல், மானுடவியல். தொன்மவியல் போன்ற பிறதுறைகளின் அறிவைப் பெற்று அவற்றின் மூலம் இலக்கியப் படைப்புகளை ஆராய்ந்து விளக்குவதாகும். இதன் விளைவாகச் சமூகவியல் அணுகுமுறை, உளப்பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை, தொன்மவியல் அணுகுமுறை எனப் பல்வேறு அணுகுமுறைகள் தோன்றித் திறனாய்வாளர்களால் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. தமிழ் இலக்கியத்திலும் இத்தகைய அணுகுமுறைகளைப் பின்பற்றி இலக்கியத்தை ஆராயும் போக்கு இப்பொழுது பரவலாகக் காணப்படுகிறது. அந்த வகையில் ஜெயகாந்தன் அவர்களின் சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் என்ற கதைகளில் கதையில் உள்ள தொன்மத்தை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

மேலும் சில நேரங்களில் சில மனிதர்களில் என்னும் கதையில் அக்னி பிரவேசம் என்ற கதையில் உள்ள அகலிகை பற்றிய தொன்மம் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளதையும் ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

சில நேரங்களில் சில மனிதர்களில் அகலிகைத் தொன்மம்

அகலிகையின் கதையையும், சீதையின் அக்னிப் பிரவேசத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட 'அக்னிப் பிரவேச'க் கதையின் புதின வடிவமே 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' ஆகும். 'காலங்கள் மாறும்' என்னும் தலைப்பில் தொடர்கதையாக வந்து பின்னரே 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' என்ற தலைப்பில் இது புதினமாக வெளிவந்தது. இதற்கான காரணத்தை இப்புதினத்தின் முன்னுரையில் ஜெயகாந்தன் பல பேரால் கேட்கப்பட்ட இன்னொரு கேள்வி 'காலங்கள் மாறும்' என்று இருந்த தலைப்பு ஏன் இவ்விதம் மாற்றப்பட்டது என்பது. அதைவிட இந்தத் தலைப்பே பொருத்தமாக இருப்பதாக நான் நினைத்ததைத் தவிர வேறு காரணம் ஒன்றுமில்லை" என்று கூறியுள்ளார்.

இப்புதினத்தை அவர் ஒரு சோதனை முயற்சியாகவே மேற்கொண்டார். நான் இப்போது புதியதாய் ஒரு சோதனையில் என்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ளேன். அதன் விளைவே 'காலங்கள் மாறும்'. இந்தக் கதை ஒருவகையில் சோதனைக் கதைதான்! புதிது புதிதாக உருவங்களையும் பாத்திர அமைப்புகளையும் மாற்றிமாற்றிப் புதிய கருத்துக்களை, நோக்கங்களைப் பிரவாகம் மாதிரி பெருக்கெடுக்கச் செய்யும் ஆர்வத்தில்தான் நான் இக்கதையை எழுதுகிறேன். இதை நிதானமாகவும் அவசரமில்லாமலும் எழுதுகிறேன்' என்று இதை அவரே ஒரு சோதனை முயற்சியாகக் கூறுகிறார்.

சோதனைக் கதைகள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று ஜெயகாந்தன் தன் கட்டுரை ஒன்றில்,

“..... சோதனைக் கதைகள் என்று நாம் தனியாக மகுடமிட்டு அழைக்கிறோமே அது எது? அது, நிகழ்காலத்தைப் பகைத்துக் கொண்டு வருங்கால வாசகர்களுக்காக நிகழ்காலத்தின் நெஞ்சில் அறைகிற மாதிரி சில உண்மைகளைத் தெரியமாக முரசு கொட்டும். அது எவ்வளவு புதிய உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டிருக்கிறதோ அவ்வளவு புதிய உருவத்தையும் தாங்கி நிற்கும். நாம் கட்டிவைத்து வளமாக இருக்கிறது என்று திருப்தி கொண்டிருக்கும் பல பொய்ச்சுவர்களை அது தகர்க்கும். இருள் திரைகளைக் கிழிக்கும். அந்தச் சோதனைக் கதைகள் விளமர்சனத்துக்கும் விவாதத்திற்கும் நிறைய இடமளிக்கும்”

என்று அவர் கூறுவது இந்தக் கதைக்கு மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும். ஏனென்றால் இப்புதினத்தின் உள்ளடக்கம் பல பொய்ச்சுவர்களைத் தகர்க்கின்றது. சமூகத்தில் உள்ள இருள் திரைகளைக் கிழிக்கின்றது. எனவே உண்மையிலேயே இப்புதினத்தை ஒரு சோதனை முயற்சி என்று கூறலாம்.

இப்புதினம் பண்பாட்டு மதிப்பீடுகளில் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்ற கற்பைப் பற்றி இருப்பதால்-ஒழுக்கத்தைப் பற்றி இருப்பதால் ஆசிரியர் தினமணி கதிரில் இக்கதை தொடர்கதையாக வெளிவந்தபோது எச்சரிக்கையுடன் இக்கதையில் தாம் சொல்லப்போகும் விஷயம் பற்றி மிகத் தெளிவாகவே விளக்கியுள்ளார். ‘அக்கினிப் பிரவேசம்’ கதை குறித்துப் பல்வேறு விமர்சனங்களும், குற்றச் சாட்டுகளும் முன்வைக்கப்பட்டதால் அவற்றையெல்லாம் மனத்தில் கொண்டு அம்முன்னுரையில் இக்கதையைப் பற்றி, வாழ்க்கையைப் பற்றி. இலக்கியத்தின் பணி பற்றி, எழுத்தாளன் பற்றி, வாசகன் பற்றி, சமூகத்தின் கருத்தாக்கம் பற்றி எல்லாம் பலவாறாக விளக்கியுள்ளார்.

‘அக்கினிப் பிரவேச’த்தில் எந்தவிதப் பெயருமில்லாமல் அவளாய்த் தோன்றிய அவளுக்குப் புதினத்தில் கங்கா என்று பெயர். இந்த கங்கா பருவ வயதில் அசட்டத் தனத்தால் முன்பின் தெரியாத ஒருவனிடம் தன்னை இழந்து தன் தாய் கனகத்தின் முன் வந்து நிற்கிறாள். விஷயம் தெரிந்து தாய் மகளைத் திட்டுகிறாள். அடிக்கிறாள். அவள் அண்ணனும் விட்டின் கௌரவத்தைக் கெடுத்துவிட்டாள் என்று அவளை அடித்து வீட்டை விட்டு வெளியே அனுப்பி விடுகிறாள். குழந்தைப் பேறு எதுவுமில்லாத வெங்கு மாமா தஞ்சாவூரிலிருந்து வந்து கங்காவை அழைத்துச் சென்று ஆதரவளித்துத் தொடர்ந்து படிக்க வைக்கிறார். கங்காவும் படித்து ஒரு நல்ல அரசு உத்தியோகத்தில் சேர்கிறாள்.

வெங்கு மாமா வயதானவர் என்ற போர்வையில் ஏற்கனவே எவனோ ஒருவனிடம் சோரம் போனவள்தானே என்ற எண்ணத்தில் கங்காவிடம் பாலியல் இச்சையுடன் சில நேரங்களில் அநாகரிகமாகவும், அத்துமீறியும் நடந்து கொள்கிறார். தனக்கு ஆதரவளித்துத் தன்னைப் படிக்க வைத்தார் என்ற காரணத்திற்காக அதையெல்லாம் கங்கா பொறுத்துக்கொள்கிறாள். மாமாவைவிட அன்ற தன்னைக் கெடுத்தானே அந்த எவனோ ஒருவனே மேல் என்று நினைக்குமாறு சூழலமைகிறது.

கங்கா ஒரு நல்ல வேலைக்கச் சென்று கைநிறையச் சம்பாதித்தாலும் ஒரு விரக்தியான வாழ்க்கையே வாழ்ந்து வருகிறாள். மற்ற பெண்களைப்போல் இல்லாமல் முற்றிலும் வேறுபட்டு இருக்கிறாள். நடை உடை பாவனைகளில் மற்றவர்களைப்போல் அதிகக் கவனம் செலுத்துவதில்லை.

யாரிடமும் அதிகம் பேசுவதில்லை. அலுவலகத்தில் தன்னுடன் பணிபுரியும் சக ஊழியர்களிடம்கூடச் சரியாகப் பேசுவதில்லை. வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பே இல்லாமல் வாழ்ந்து வருகிறாள்.

இவ்வாறு கங்கா தாமரை இலைமேல் தண்ணீர் போல் வாழ்க்கையில் பட்டும் படாமலும் வாழ்ந்துவரும்போது ஆர்.கே.வி. எழுதிய அக்னிப் பிரவேசம் கதையைப் படிக்கிறாள். கதையில் வரும் அவளைப் போன்ற தான் வரும்போது தன் அம்மா தலையில் தண்ணீர் ஊற்றித் தூய்மைப்படுத்தித் தனக்கு ஆறுதல் சொல்லவில்லையே என்று ஆத்திரப்பட்டுத் தன் தாயின் முகத்தில் அக்கதையை விட்டெறிகிறாள். கனகமும் அந்தக் கதையைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு 'அய்யோ! தானும் இப்படிச் செய்ய வில்லையே' என்று வருத்தப்படுகிறாள். ஊரிலிருந்து வந்த தன் அண்ணனிடம் (வெங்கு மாமா) கனகம் அந்தக் கதையைக் காட்டுகிறாள். அவரும் அதைப் பார்த்துவிட்டுக் கதையையும் கதை எழுதினவனையும் சேர்த்துத் திட்டிவிட்டு, 'வேண்டுமானால் அந்த அவனையே தேடிக்கண்டுபிடித்து உன் மகள் வாழ்ந்து காட்டட்டுமே!' என்று கூறுகிறார்.

மாமாவின் பேச்சைக்கேட்டு அவனைத் தீவிரமாகக் கங்கா தேடுகிறாள். எழுத்தாளர் ஆர்.கே.வியின் உதவியால் அவனைக் கண்டறிகிறாள். அந்த அவன் ஒரு கனவானாக வாழ்ந்து வரவதை எண்ணிப் பெருமிதம் கொள்கிறாள். பிறகு அவனோடு நட்புக் கொண்டு நெருங்கிப் பழகுகிறாள். அவன் தொடர்பால் பற்றற்ற இருந்து அவளுக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு பற்று ஏற்படுகிறது. அவனோடு அவர் சேர்ந்து பழகுவதைப் பார்த்து வீட்டாரும், அக்கம்பக்கத்தினரும், அலுவலகத்தில் இருப்போரும் அவதூறு பேசுகின்றனர். அவள் இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் தினமும் அவனோடு பொழுதைக் கழிக்கிறாள். அவன் (பிரபு) இவறைள நல்ல இடத்தில் ஒரு மாப்பிள்ளை பார்த்துத் திருமணம் செய்து கொள்ளச் சொல்கிறான். தன்னால்தான் இவள் வாழ்க்கை சீரழிந்தது என்று எண்ணி இவளுக்கு ஏதாவது பிரதி உபகாரம் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறான்.

இவன் இப்படி நினைக்கும் வேளையில் ஆர்.கே.வி. கங்காவுக்கு ஒரு வரன் பார்த்துக் கொண்டு வந்து சம்பந்தமே பேசுகிறார். கங்கா அதை முனையிலேயே கிள்ளி எறியத் தெரிந்திருந்தும் விளையாட்டாக அதை வளர விட்டு விடுகிறாள். அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக அவளது அண்ணன், அம்மா, மன்னி எல்லோருமே அந்தக் கல்யாணத்திற்கு உடன்பட்டு அதில் மகிழ்ச்சி கொண்டு கங்காவுமே இக்கல்யாணத்திற்குச் சம்மதிக்க வேண்டுமென்று அவளிடம் இச்சம்பந்தம் குறித்துக் கெஞ்சியும், கண்டித்தும் கேட்கின்றனர். பிரபுவோ இந்தக் கல்யாணத்தைத் தவிரவேறு சிந்தனையற்றவனாக இருக்கிறான்.

கங்காவின் மனநிலையைப் பிரபுகூடப் புரிந்துகொள்ளாத அவலம் நிகழ்ந்து விடுகிறது. அவள் அவளிடம் வெளிப்படையாகத் தன்னை மனைவியாக துணைவியாக ஏற்றக்கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறாள். தன் மகள் மஞ்சவிடம் பழகியதுபோல் அவளிடம் பழகிய பிரபுவுக்கு இது நாசமாய் ஒலிக்கிறது. ஒரு கட்டத்தில் அவளிடமிருந்து அவனும் விலகிப் போய் விடுகிறான். கங்காவைப் பற்றி அவனுக்கிருந்த உன்னதமான எண்ணங்களெல்லாம் தகர்ந்து போகின்றன. கங்காவை விட்டு விலகியதும் பிரபு வாழ்க்கையில் விரக்தி அடைகிறான். அவனுக்கு விரக்தியானாலும் குதூகலமானாலும் ஒரே வழி

குடிதான். நிறையக் குடிக்கிறான்.

பிரபுவின் பொருட்டுத் தனது எஞ்சியிருந்த உறவுகளையும் துறந்துவிட்ட கங்கா தனிமரமாகிறான். தன் காதலுக்குச் சொந்தக்காரனான அந்தப் பிரபுவையே தன்னுள் வரித்துக்கொண்டது போல் அவனதுசில பழக்கங்களுக்குத் தன்னைப் பழக்கிக் கொண்டு கங்கா தானே அவன் போல் ஒரு பிரமையில்வாழ்ந்து வருகிறான். அவனைப் போலவே அவளும் இப்போது குடிக்கவும், புகைக்கவும் செய்கிறான். கிட்டத்தட்ட ஒரு மரத்துப்போன நிலையில் கங்கா வாழ்ந்து வருகிறான்.

இவ்வாறு 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' புதினத்தின் கதை சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அக்கினிப் பிரவேகத்தின் விரிவான இப்புதினத்திலும் முன்பு கூறப்பெற்ற அகலிகைத் தொன்மம், துஷ்யத்தன்-சகுந்தலை கதை இரண்டோடு நளன்-தமயந்தி கதையின் தாக்கத்தையும் பார்க்க முடிகிறது. வெங்கு மாமா 'வேண்டுமென்றால் அந்த அவனையே தேடிப்பிடித்து அவள் வாழ்ந்து காட்டட்டுமே' என்று கூறும்போது கங்கா,

“ஐயா, என் தலை எழுத்ஆதே அவன் பேரு கூட எனக்குத் தெரியாதே! அவன்தான் எனக்கு எல்லாமாம்! மாமா சொல்லிட்டாரே. மாமா மகா பண்டிதர்... அந்தப் பேர் தெரியாத எவனோதான் என் புருஷனோ? அந்தக் கார்லே எனக்குச் சம்பவிச்சதே, அதுதான் என் கல்யாணமா? அந்த மாதிரிக் கல்யாணத்துக்குக் காந்தர்வம்னு பேர்! அப்படித்தானா?

அப்படின்னா நான் இப்ப என் புருஷனைத் தேடறேனோ? சகுந்தலை துஷ்யத்தனைப் பண்ணிண்ட மாதிரி காந்தர்வ மணம் பண்ணிண்டு, தமயந்தி நளனைக் காட்டிலே தேடின மாதிரி நான் இவனைப் பட்டணத்து வீதியிலே கார் காராத் தேடறேனோ?... என்னை அவனுக்கு ஞாபகம் இருக்குமோ? ஞாபப்படுத்தினாலாவது ஞாபகம் வருமோ? ஞாபகத்துக்க ஒரு கணையாழி கூட வாங்கி வச்சுக்கலே அசடு, அசடு!” என்று அவள் தனக்குள் சொல்லிக் கொள்வதாக ஆசிரியர் காட்டும் இந்தப் பகுதியிலிருந்து மேற்சொன்ன அகலிகை கதை, துஷ்யத்தன்-சகுந்தலை கதை. நளன்-தமயந்தி கதை ஆகிய மூன்றும் பயின்று வரவதைக் காணமுடிகிறது.

அகலிகை கதை குறித்துப் பல்வேறு விமர்சனங்கள் இருந்தாலும் தன்னுடைய அசட்டுத் தனத்தினால் வந்திருப்பவன் இந்திரன் என்று தெரியாமலேயே அகலிகை தன்னை இழக்கிறான் என்று கருதுவது பிழையன்று. அந்த உறவுக்கும், அனுபவத்திற்கும் ஆசைப்பட்டு அவள் இந்திரனோடு சேரவில்லை. மாறாகச் சந்தர்ப்ப வசத்தாலே அவள் தன்னை இழக்கிறான். புதினத்தில் வரும் கங்காவிடம் இதைக் காணமுடிகிறது. வந்திருப்பவன் யாரென்னு தெரியாமலேயே தன்னுடைய அசட்டுத் தனத்தால் அவள் தன்னை இழக்கிறான். பேதையான கங்காவும் அந்த உறவுக்கும் அனுபவத்துக்கும் ஆசைப்பட்டவள் இல்லை. சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலையால் அவளுக்கு அந்த அசம்பாவிதம் நேரிடுகிறது. இதை கங்காவே ‘...யாருன்னே தெரியாத ஒருத்தனுக்கு-அவனை யாருன்னுகூடத் தெரிஞ்சுக்கணும்ன்னு தூணாமல் எப்படி இணங்க முடிஞ்சது என்னாலே? இது கீழ்த்தரமான குணத்தினாலேயா? இல்ல. அந்த அளவுக்கு ஒண்ணும் தெரியாத அசடா இருந்திருக்கேன். அந்த உறவையும் அனுபவத்தையும்

ஆசைப்பட்டு, அதுக்காக நெனைச்சு ஏங்கி என் முயற்சியினாலேயே அதை ஏற்படுத்திண்டு இருந்திருந்தேனா அதைக் காப்பாத்திக்கணும்னு நெனைச்சு இருப்பேன்... நான் அசடு' என்று கூறுவதிலிருந்து இதனை அறிந்து கொள்ளலாம்.

‘நளன்-தமயந்தி’ கதையில் சூதாட்டத்தில் நாட்டை இழந்து நளன் தன் மனைவி தமயத்தியுடன் காட்டிற்கு வருகிறான். அங்கு இரவில் அவளை அந்த காட்டிலேயே விட்டுவிட்டு விதியின் கொடுமையால் அவளைப் பிரிந்து விடுகிறான். தமயந்தி கண்விழித்து அருகே நளனைக் காணாமல் அவனைத் தேடுகிறாள். அதுபோல் அந்த அவனும் அவளைக் கெடுத்துவிட்டு வெறிச்சோடியிருந்த அந்த மைதானத்தில் இறக்கவிட்டுவிட்டுச் சென்று விடுகிறான். அப்போத அவனைத் தேட வேண்டிய அவசியம் கங்காவுக்கு இல்லை என்றாலும் மாமாச்சமத்து இருந்தால் அந்த அவனையே தேடிக் கண்டுபிடித்து அவனோடே வாழட்டுமே’ என்று சொல்லிய பிறகு அவனைத் தேட வேண்டிய நிர்பந்தம் அவளுக்கு ஏற்படுகிறது. எனவேதான் ‘தமயந்தி நளனைக் காட்டிலே தேடின மாதிரி நான் இவனைப் பட்டணத்து வீதியிலே கார்காராத் தேடறேனோ?’யு என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்கிறாள்.

இவ்வாறாக மேற்கூறப்பட்ட மூன்று இந்தியத் தொன்மங்களின் செல்வாக்கைச் ‘சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்’ புதினத்தில் காணமுடிகிறது.

முடிவுரை

இந்தியச் சிந்தனை மரபில் தோன்றிய ஜெயகாந்தன் தம்முடைய புதினங்களில் தொன்மங்களை எவ்வாறு கையாண்டள்ளார என்பதை ஜெயகாந்தன் புதினங்களில் இந்தியத் தொன்மம், ஜெயகாந்தன் புதினங்களில் தமிழ்த் தொன்மம், ஜெயகாந்தன் புதினங்களில் மேலைத் தொன்மம் என்னும் மூன்று பிரிவுகளில் இவ்வியல் ஆராய்ந்து விளக்குகிறது. மேலும் தொன்மங்களை ஆசிரியர் நனவுநிலை, நனவிலி நிலை என்ற இரு நிலைகளிலும் எவ்வாறு பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதையும், தொன்மங்கள் கட்டுடைக்கப்பட்டு, புதினங்களுள் மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருக்கும் விதத்தையும் இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. ஜெயகாந்தன், சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, பதினோராம் பதிப்பு-1986.
2. எஸ். தோதாத்ரி, ஜெயகாந்தன் ஒரு விமர்சனம், அன்னம் வெளியீடு, சிவகங்கை. 1976.
3. கதிர். மகாதேவன், தொன்மம் இந்தியப் புராண வகைகள் ஒப்பாய்வு. இலட்சுமி வெளியீடு, மதுரை, 1989.
4. கரு. முத்தையா, ஜெயகாந்தன் நாவல்களில் பாத்திரப்படைப்பு, முத்துமீனாள் பதிப்பகம், தேவகோட்டை, 1980.
5. த. ராசு, நாவல்களில் பாத்திரப் படைப்பு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 1987.
6. ந. அறிவழகன், ஜெயகாந்தன் ஆய்வடங்கல், அமராவதி பதிப்பகம், கடலர் துறைமுகப் பட்டினம், 1978.
7. எஸ். கனகராஜ், தொன்மத் திறனாய்வாளர் ஐவர், பிரேம் பதிப்பகம், மதுரை, 1991.